

Met haar tweede middel voert rekwirante aan dat het Gerecht artikel 7, lid 1, onder a), en artikel 4 van verordening 2017/1001 heeft geschonden vanwege een onjuiste en ontoelaatbare uitlegging van het arrest *Heidelberger Bauchemie* <sup>(3)</sup>, doordat het drie cumulatieve vereisten voor de grafische voorstelling van merken bestaande in kleurencombinaties heeft opgelegd, te weten (i) de exacte tinten van de desbetreffende kleuren, (ii) de verhoudingen van die kleuren en (iii) de schikking ervan in de ruimte. Deze vereisten waren niet wezenlijk in dat arrest en hebben enkel een onevenredig zwaar effect op de categorie of klasse van merken of tekens bestaande in kleurencombinaties of in een kleur als zodanig. Bovendien zou het derde — en nieuw opgelegde — cumulatieve vereiste gerechtvaardigd zijn door het vermeende „beperkte intrinsieke vermogen van kleuren om specifieke betekenis over te brengen”. Dit laatste werd echter tot op heden beoordeeld in het kader van het onderzoek of een merk onderscheidend vermogen heeft om te kunnen worden ingeschreven, en niet in de context van het vereiste van grafische voorstelling. Dit betekent dat dit vereiste van meet af aan resulteert in de nietigheid van een inschrijving, zonder dat door gebruik verkregen onderscheidend vermogen kan worden aangetoond, of op een andere wijze de nietigheid kan worden opgeheven. Het bestreden arrest schendt tevens artikel 4 van verordening 2017/1001 door voor dit soort merken een „uitdrukkelijke” beschrijving te vereisen en door de wezenlijke definitie van zulke merken te beperken tot merken die één ruimtelijke (met andere woorden beeldende) schikking hebben die overeenkomt met het vermeende daadwerkelijke hierop volgende gebruik van het merk.

Met haar derde middel voert rekwirante aan dat het Gerecht het beginsel van bescherming van het gewettigd vertrouwen heeft geschonden door in zijn arrest niet te beoordelen en in aanmerking te nemen dat de aanvraag voor het eerste litigieuze merk vóór het arrest *Heidelberger Bauchemie* was ingediend, en door aldus voorbij te gaan aan de mogelijke toepassing van de beginselen die zijn uiteengezet in de arresten van het Hof in de zaken *Lambretta* <sup>(4)</sup> en *Cactus* <sup>(5)</sup>. Het Gerecht heeft dit beginsel eveneens geschonden door geen algemene beoordeling te verrichten van toegestane en betrouwbare bronnen, van het toepasselijke recht, de Unierechtspraak en verweerders richtsnoeren om vast te stellen of alle relevante omstandigheden van het onderhavige geval in samenhang bezien kunnen leiden tot de vaststelling dat verweerder rekwirante nauwkeurige, onvoorwaardelijke en onderling overeenstemmende toezeggingen heeft gedaan, waarop zij vertrouwde door te voldoen aan diens vereisten en wat bij rekwirante leidde tot een rechtsgeldig gewettigd vertrouwen.

Met haar vierde middel voert rekwirante aan dat het Gerecht het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden, door de onevenredigheid van de nietigverklaring van beide litigieuze merken in de uitzonderlijke omstandigheden van het onderhavige geval niet in aanmerking te nemen. Het Gerecht heeft in het bijzonder nagelaten rekening te houden met het feit dat de doelstellingen van duidelijkheid en nauwkeurigheid, evenals rechtszekerheid, op legitieme wijze konden worden geëerbiedigd indien rekwirante de gelegenheid had gekregen om de beschrijvingen van beide merken te verduidelijken zodat deze ingeschreven konden blijven in plaats van te worden nietig verklaard.

Met haar vijfde middel voert rekwirante aan dat het Gerecht zijn Reglement voor de procesvoering heeft geschonden door artikel 134, lid 1, ervan onjuist toe te passen en rekwirante te verwijzen in de kosten van de procedure. De uitzonderlijke omstandigheden van het onderhavige geval en de billijkheid vereisen overeenkomstig artikel 135, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering dat rekwirante niet wordt verwezen in de kosten van de procedure (en dat deze worden gedragen door verweerder).

<sup>(1)</sup> Verordening (EU) 2017/1001 van het Europees Parlement en de Raad van 14 juni 2017 inzake het Uniemerkt (PB 2017, L 154, blz. 1).

<sup>(2)</sup> Arrest van 6 mei 2003, *Libertel*, C-104/01, EU:C:2003:244.

<sup>(3)</sup> Arrest van 24 juni 2004, *Heidelberger Bauchemie*, C-49/02, EU:C:2004:384.

<sup>(4)</sup> Arrest van 16 februari 2017, *Brandconcern BV/EUIPO en Scooters India (Lambretta)*, C-577/14 P, EU:C:2017:122.

<sup>(5)</sup> Arrest van 11 oktober 2017, *EUIPO/Cactus (Cactus)*, C-501/15 P, EU:C:2017:750.

---

## Beroep ingesteld op 22 maart 2018 — Commissie/Spanje

(Zaak C-207/18)

(2018/C 200/28)

Procestaal: Spaans

### Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: É. Gippini Fournier, G. von Rintelen en J. Samnadda, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk Spanje

### Conclusies

- vaststellen dat het Koninkrijk Spanje, door niet uiterlijk op 10 april 2016 alle nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen te hebben vastgesteld om te voldoen aan richtlijn 2014/26/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2014 betreffende het collectieve beheer van auteursrechten en naburige rechten en de multiterritoriale licentieverlening van rechten inzake muziekwerken voor het online gebruik ervan op de interne markt <sup>(1)</sup>, of in elk geval door de Commissie niet in kennis te hebben gesteld van dergelijke bepalingen, niet heeft voldaan aan de verplichtingen die op deze lidstaat rusten krachtens artikel 43 van die richtlijn;
- het Koninkrijk Spanje overeenkomstig artikel 260, lid 3, VWEU een dwangsom van 123 928,64 EUR per dag opleggen met ingang van de datum van uitspraak van het arrest waarbij wordt vastgesteld dat de verplichting tot vaststelling van de nodige bepalingen om te voldoen aan richtlijn 2014/26, of in elk geval tot mededeling daarvan aan de Commissie, niet is nagekomen;
- het Koninkrijk Spanje verwijzen in de kosten.

### Middelen en voornaamste argumenten

Volgens artikel 43, lid 1, van richtlijn 2014/26 moesten de lidstaten de nodige wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vaststellen en bekendmaken om uiterlijk op 10 april 2016 aan deze richtlijn te voldoen, en moesten zij de Commissie daarvan onverwijld in kennis stellen.

Aangezien het Koninkrijk Spanje richtlijn 2014/26 niet volledig heeft omgezet en de bedoelde omzettingsmaatregelen niet ter kennis heeft gebracht van de Commissie, heeft de Commissie het onderhavige beroep ingesteld bij het Hof.

De Commissie stelt voor om het Koninkrijk Spanje te veroordelen tot betaling van een dwangsom van 123 928,64 EUR per dag met ingang van de datum van uitspraak van het arrest. Deze dwangsom is berekend op basis van de ernst en duur van de inbreuk, alsmede op basis van de afschrikkende werking die de dwangsom heeft in verhouding tot de financiële draagkracht van die lidstaat.

<sup>(1)</sup> PB 2014, L 84, blz. 72.

---

### Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Nejvyšší soud České republiky (Tsjechië) op 23 maart 2018 — Jana Petruchová / FIBO Group Holdings Limited

(Zaak C-208/18)

(2018/C 200/29)

Procestaal: Tsjechisch

### Verwijzende rechter

Nejvyšší soud České republiky

### Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Jana Petruchová

Verwerende partij: FIBO Group Holdings Limited